

Václav Hájek z Libočan: Kronika česká (1541)

Transliterace

Czech a Lech knížata

LEta od Narození Syna Božijho Sfeftitého Cžtyřidcátého Cžtwrtého, a od stwoření swieta giž bylo Piet Tfycz Ořm Set Cžtyřidcet a Tři za dnůw Konsta[n]tyna Třetijho: Cyfaře Konstantynopolitanského wedlé počtu Dwacátého a Cžtwrtého: Za Jana toho Gména Cžtwrtého Biskupa Ržijmškého, w počtu Sedmdefatého Cžtwrtého: Knížata Charwátská, Cžech a Lech přibrali su se s swými do zemie Bohemské, a přigeli až pod geden weliky wrch, a tu se posadivše fobie y swym Dietem y Dobytkuom aby odpočinutij učinili, Zemi ohledawše že geft vrodná znamenali.

Nazagtřij pak ráno Cžech pogaw Lecha Bratra swého, a giné k tomu Cžtyrzy, wftupili su na ten wrch a odtud spatřili Lefy a Rzeky Hory y Rowiny, a nawrátivše se k swym zase: Rzekl geft Cžech.

Tuto máme geden weliky Zřip, po Slowanském Yazyku Wrch, a okolo nieho hogné rowiny, a vrodnů Zemi, ale wšecku Lefy porostlů:

Druhého pak dne, fli su okolo, a našli Rzeky s obů ftran té hory hogné, a welmi Rybné, y nawrtili su se k swym opiet, a wyprawowali gjm wšecken zpufob té Kraginy:

Nazagtřij pak když Slunce z Hor vychazeti počalo. Cžech powolal Bratra a Staršych, rozkázal wvolati wšecku rodinu y gjch fluzebnijky, a posadiv se na gednom Pařezu, y učinil geft rzeč tuto:

Nuže milý Bratře, milij přátelé a Towaryšij genž fte včafnijcy mého putowanij a této prátze, widiel sem kterak ne gednu semnu tiežku fnáffeli gte prácy, gezdijce a chodijce po puftinách bezcestnych a huftych lefych až do tohoto dne:

Giž aspoň tuto walfym noham včiňte odpočinutij, a včiňte Obiet wzacnú tiem kteříž su wás do této wwedli Zemie.

Toť geft ta: Tot geft ta Zemie, okterěz čaftokrát sem wám prawil, a donij wás wwesti flibil, Zemie wám zalibená, Zwieři a Ptakuow plná, Medem a Mlekem oplywagicý, yakož pak fami widijte, k obywanij welmi příhodná, Wody fewšech ftran hogné, a nad obyčeg Rybné:

Tuť wám se nebude nic nedoftawati,

Transkripce

Čech a Lech knížata

Léta od narození syna božího šestistého čtyřidcátého čtvrtého, a od stvoření světa již bylo pět tisíc osm set čtyřidcet a tři, za dnův Konstantina Třetího, císaře konstantinopolského, vedlé počtu dwacátého a čtvrtého, za Jana, toho jména Čtvrtého biskupa římského, v počtu sedmdesátého čtvrtého, knížata charvátská, Čech a Lech, přibrali su se s svými do země bohemské, a přijeli až pod jeden veliký vrch, a tu se posadivše, sobě i svým dětem i dobytkuom aby odpočinutí učinili, zemi ohledavše, že jest úrodná, znamenali.

Nazajtří pak ráno Čech pojav Lecha, bratra svého, a jiné k tomu čtyři, vstúpili su na ten vrch a odtud spatřili lesy a řeky, hory i roviny, a navrátivše se k svým zase, řekl jest Čech:

„Tuto máme jeden veliký zřip, po slovanském jazyku vrch, a okolo něho hojně roviny a úrodnú zemi, ale všecku lesy porostlů.

Druhého pak dne šli su okolo a našli řeky s obů stran té hory hojně, a velmi rybné, i navrtili su se k svým opět a vypravovali jím všecken způsob té krajiny.

Nazajtří pak, když slunce z hor vycházeti počalo, Čech povolal bratra a starších, rozkázal svolati všecku rodinu i jích služebníky, a posadiv se na jednom pařezu i učinil jest řeč tuto:

„Nuže, milý bratře, milí přátelé a tovaryši, jenž ste účastníci mého putování a této práce, viděl sem, kterak nejednú (nejednu) se mnú těžkú snášeli jste práci, jezdíce a chodíce po pustinách bezcestných a hustých lesích, až do tohoto dne.

Již aspoň tuto vašim nohám učiňte odpočinutí, a učiňte obět vzácnú těm, kteříž su wás do této uvedli země.

Toť jest ta, tot jest ta země, o kteréž častokrát sem wám pravil, a do ní wás uvésti slíbil, země wám zaslíbená, zvěři a ptákuow plná, medem a mlékem oplývající, jakož pak sami vidíte, o obyvaní velmi příhodná, vody se všech strán hojně, a nad obyčej rybné.

Tuť wám se nebude nic nedostávati,

nepřetelé nebudou moci vám uškoditi.
Y poniewadž tak převtieffená Kragina a
welmi vrodná, giž w walfych ruků gefť,
rozvažte profym yakym, a yak přihodnym
gménem ta wlaft, gmenowána by byti
miela:

Kteřijžto hned jako Božfkym wnuknutijm
gfuće wzbuzeni. Y odkawad rzekli gfu, lepřfy
a přihodniegřij té Zemi gméno dáno byti
má, gediné odtebe Knijže a Pane náfs:

Poniewadž fy ty Czechem gmenowán, též
ona, aby Czechowa Zemie flula fluffné gefť:

Tehdy powřtaw Čzech a hnut řa řvého Lidu
napomenutijm, wzhlédl wzhuoru a padl na
Zemi a líbal gi, z toho ře welmi raduge, že
od geho gména má byti gmenowána, a
wřtaw na horu obů ruků počal k Nebi
pozdwihati, a rzka:

Witag Zemie pře Swatá, Tifycy řliby od
Bohuow nam zařlibená, Čřafu předeřřlého
byla řy Lidij zbawena, ale giž nynij řy nám
nawřácena, nás zdrawé zachowag a
rozmnož od národu do národu až naweky.

nepřetelé nebudou moci vám uškoditi.
I poněvadž tak přeutěřřená krajina a welmi
úrodná, již v wařich ruků jeřť, rozvažte
prořím jakým, a jak přihodným jménem ta
vlast jmenowána by býti měla."

Kteřijžto hned jako božřkým wnuknutím
jsúće wzbuzeni, „I odkawad," řekli jsú, „lepří
a přihodněřří té zemi jméno dáno býti má,
jediné od tebe, kníže a pane nář.

Poněvadž si ty Čzechem jmenowán, též ona,
aby Čechowa země řlula, řluřné jeřť."

Tehdy povřtav Čzech a hnut řa řvého lidu
napomenutím, wzhlédl wzhuoru a padl na
zemi a líbal ji, z toho ře welmi raduje, že od
jeho jména má býti jmenowána, a vřtav,
nahoru obů ruků počal k nebi pozdwihati, a
řka:

„Vítaj, země přeřvatá, řisíci řliby od bohuov
nám zařlibená, řřasu předeřřlého byla ři lidí
zbawena, ale již nyní ři nám nawřácena, nás
zdrawé zachovaj a rozmnož od národu do
národu až na věky."